

Коледа. Утре може да навали снѣгъ, ами тогава?

Въ село стигнаха съвсемъ по тъмно. Жената поиска да свали и понесе пакъ на грѣбъ дървата, но доброто момче я спрѣ.

— Недей, — рече ѝ то — ще ги откарамъ чакъ до васъ; защо ще се мжчишъ?

И той откара и стовари дървата предъ пѣтната врата. Горката жена не знаеше какъ да му благодари.

— Много здраве на майка ти, — тя ми е другарка отъ моминство — извика тя подиръ него — Господъ да те поживи!

Следъ два дни завалѣ снѣгъ, който държа чакъ до свѣтлитѣ Христови празници. А на Коледа валѣ два дни подъ редъ. Хора и добитѣкъ едвамъ изгазваха изъ дълбокитѣ прѣспи.

Утринѣта, на Коледа, стрина Гина се премѣни и ходи да се помоли въ църква. На връщане тя застигна по една тѣсна пжтека малко момче, съ кобилица и пълни менци на рамо. Момчето едвамъ крепѣше менцитѣ и съ мжка пристѣпваше по хлъзгавата пжтека.

Жената го отмина, извърна се и що да види: Предъ нея бѣше самъ Младенчо.

— Бре, сине, ами где е майка ти? Защо ти носишъ котлитѣ?

Момчето я погледна:

— Мама е болна — отвърна то нажалено и пристѣпи напредъ. Но жената пресегна и вдигна кобилицата отъ рамото му.

— Дай, — рече тя — не е твоя работа кобилица да носишъ; трѣгвай следъ мене.

Стринка Гина отнесе котлитѣ чакъ въ кѣщата. Болната се надигна въ леглото и се зачуди, като я видѣ. Гостенката ѝ каза нѣколко добри думи, па се разшета, подкладе огъня на огнището, тури гостба и излѣзе да донесе цѣръ на болната.

Така тя идва нѣколко дни докато Младенчовата майка се привдигна отъ легло.

— Сестро, Господъ те изпрати — каза тя на старата си другарка.

Но стринка Гина се засмѣ:

— Младенъ, Младенчо ме доведе, доброто ти дете. . .

И тя едвамъ сега ѝ разказа какво бѣше се случило въ гората.

Младенчо сжщо бѣше тамъ и гледаше срамежливо къмъ пода. Майка му, като чу, прострѣ ржце и го прегърна, ала нищо не можѣ да каже, защото гърлото ѝ задавиха радостни сълзи.

Георги Райчевъ